

”Säkenöivä
ja sydäntäsärkevä.”

OBSERVER

WSOY

”Monikerroksinen
mestariteos.”

iNEWS

KAIKKI PIMEÄN VÄRIT

”Tyrmää kuin
moukarinisku.”

GILLIAN FLYNN
kirjailija

”Taiturimainen,
musertava.”

BONNIE GARMUS
kirjailija

CHRIS WHITAKER

Suomentanut Arto Schroderus

Chris Whitaker

KAIKKI
PIMEÄN VÄRIT

SUOMENTANUT ARTO SCHRODERUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sitaatit Raamatusta ovat kirkolliskokouksen vuonna 1992
käyttöön ottamasta suomennoksesta.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
All the Colours of the Dark

Copyright © 2024 by Chris Whitaker

Suomenkielinen laitos © Arto Schroderus ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51677-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Minun Tenilleni

Merirosvo ja mehiläistarhaaja

1975

1

Keittiön tasakatolta Patch loi katseensa tiuhassa kasvavien otatammien ja strobusmäntyjen takana häämöttäville St Francois -vuorille, jotka pusersivat Monta Claren pikkukaupunkia varjoonsa kaikkina vuodenaikoina. Hän oli kolmetoistavuotias ja uskoi lujasti, että Ozark-ylängön tuolla puolen oli kultaa. Että siellä se valoisampi maailma vain odotti.

Mutta kun hän myöhemmin aamulla makasi metsässä kuolemaisillaan, hän takertui tähän rauhaan ja pusersi sitä niin että värit valuivat, koska hän tiesi, ettei se ollut voinut olla niin kaunis. Ettei mikään hänen elämässään ollut niin kaunista.

Patch kiipesi takaisin huoneeseensa ja pani päähänsä kolmikolkkahatun, pukeutui liiviin ja työnsi tummansinisten suorien housujensa lahkeet sukkiin levittäen niitä polvien kohdalta, kunnes ne muistuttivat entisaikojen pussihousuja. Vyöhönsä hän sujautti pienen tikarin, ihan mukiinmenevää työtä asesepältä, joskin vain metalliseosta.

Myöhemmin päivällä hänen elämänsä koukeroita tutkivat poliisit huomasivat, että hän oli innostunut merirosvoista, koska hän oli syntynyt yksisilmäisenä, ja hänen äitinsä oli tuputtanut romanttista ajatusta silmälappua käyttävästä miekkamiehestä, koska Patchin kaltaiset lapset saivat säilyttävistä seikkailutarinoista usein helpotusta liian ankaraan todellisuuteen.

Hänen huoneessaan pantiin merkille musta lippu kipsiseinänsä olevan reiän päällä, oveton vaatekomero, toimimaton

tuuletin, toimiva Steepletone-levysoitin. Antiikkinen aarrearkku, äidin kirpputorilöytö St Louisista, rekvisiittana käytettyjä kultadubloneja, piilukkopistoolin jäljitelmä. Papatit ja vuoden 1965 kesäkuun *Playboy* pussitettiin kuin todisteina jostain.

Ja sitten he näkivät silmälaput.

Patch kävi laput huolellisesti läpi ja valitsi sitten violetin, hopeatähdellä. Äiti teki niitä, ja jotkin niistä kutittivat iholla, mutta violetti silmälappu oli satiininsileä. Kaikkiaan kahdeksantoista kappaletta ja vain yhdessä pääkallo ja luut ristikkäin. Hän tuli siihen tulokseen, että sitä voisi ehkä käyttää hääpäivänä, siis jos hän joskus saisi rohkaistua mielensä ja puhuttua Misty Meyerille.

Hän otti hatun pois. Maantienvärinen tukka oli näin kesäkuukausina melkein valkoista sävyä, ja vaikka hän kampasi sen suoraksi, pääläella sojotti hiustupsu kuin antennina.

Äiti istui keittiössä. Yövuorot näkyivät kelmeällä iholla.

»Otatko vastaan signaaleja tuolla?» äiti sanoi ja yritti silittää hänen tukkaansa kämmenellä. »Jos minä vähän leivontarasvalla.»

Patch pujahti pois hänen otteestaan, ja äiti nauroi. Patch piti äitinsä naurusta.

Edellisenä viikonloppuna äiti oli ottanut hänet mukaan Bransoniin työhaastatteluun. Ivy Macauley oli erikoistunut epäonnistumaan täpärästi haastatteluissa, aivan kuin uusi työpaikka olisi suurikin synti. Patch tankkasi aina Fairlaneen juuri sen verran bensaa kuin tarvittiin, ja äiti selitti innoissaan ratin takana, tälläsi tukkansa Fonda-mopiksi, puristi häntä kädestä ja sanoi *se on menoa nyt*. Patch odotti haastattelujen ajan yksin vieraissa kaupungeissa.

Äiti oli paistanut munia, ja Patch mietti, kuinka vaikeaa vanhemmuus mahtoi olla ja olivatkohan kaikki köyhät lapset ennen pitkää jonkinlaisia katumuksenaiheiksi muuttuneita hyviä aikomuksia.

»Tästä tulee elämäni paras päivä», hän sanoi.

Niin hän sanoi usein.

Koska hän ei voinut tietää, mitä tuleman piti.

Patch kuuli postinjakajan ja ryntäsi ovelle siltä varalta, että koulusta oli tullut taas kirje, mutta äiti otti häneltä kuoren ja sulki silmänsä ja suukotti kirjettä. »Tässä on St Louisin postileima.»

Kuukautta aikaisemmin Ivy oli käynyt kasvitieteellisen puutarhan työhaastattelussa sillä aikaa, kun Patch oli istunut Tower Grove Housen varjossa hymyilemässä puutarhassa kuljeskeleville symmetrisille perheille.

Hän pidätti henkeä, kunnes äidin hartiat lysähtivät.

Heidän vuokratussa Monta Claren talossaan oli sen lajin väliaikaisuutta, joka kasvatti jo pysyvyyden juuria, ja talo piti Iyva tiukasti otteessaan, vaikka hän kuinka koetti irrottautua paasaamalla naisasialiikkeestä tai luukuttamalla Dylania muistutuksena siitä, että ajat tosiaan olivat muuttumassa.

»Jokaisesta vastoinikäymisestä oppii jotain», Patch sanoi ja rutisti kirjeen kasaan. Hän tutki katseellaan jääkaapin tyhjiä hyllyjä. »Black Bart Roberts ryöväsi aikoinaan lähemmäs viisisataa laivaa. Mutta alussa se vangittiin. Roberts oli legendaarinen navigaattori, ja kun vangitsijat huomasivat sen kyvyt, se jätettiin eloon. Ennen pitkää se äänestettiin kapteeniksi.»

Joskus äiti katsoi häntä kuin omien epäonnistumisiensa summaa. Joka ilta Patch nosteli ruosteisia käsipainoja, kunnes hänen laihoja käsivarsiaan poltteli, hioi lapsuuttaan vähitellen pois.

Äiti riisui häneltä liivin ja suoristi hänen housunsa ja yritti saada hiukset siliämään nuolaistulla kämmenellä ja huomasi mustelman hänen poskipäänsä lähellä.

»Tuo tappeleminen, Joseph. Koeta muistaa, että minulla on vain sinut.« Äiti oli poistamassa silmälappua, mutta Patch tarrasi ranteesta, ja äiti antoi myöten.

»Sitten ei kyllä käy kateeksi.« Patch väläytti hymyn.

Joskus hän otti valokuva-albumin äitinsä sängyn alta ja kar-toitti tämän nousun ja tuhon.

»Sinun täytyy syödä aamiaista«, Ivy sanoi, kun Patch työnsi lautasen pöytää pitkin häntä kohti.

»Me saadaan koulusta jotain, jos unohtaa syödä aamiaisen«, Patch valehteli liiankin sukkelasti.

»Hermostuttaako? Minun pikku merirosvo. Ei sitten enää hankaluuksia. Ei varastelua eikä tappelua. Uusi koulu, uusi alku, sovitaanko niin?»

»Sano yksikin merirosvo, joka ei ikinä joutunut minkäänlaisiin hankaluuksiin.«

»Ihan tosi nyt. En halua, että koulu hönkii niskaan. Se nainen joka tuli käymään täällä katsoi sen näköisenä, etten edes osaa pitää huolta sinusta.« Ivy painoi kädet hänen poskilleen.

»Lupaa.«

Patch olisi voinut sanoa, ettei hän ikinä aloittanut tappeluita.

»Ei enää hankaluuksia.«

»Menetkö yhtä matkaa Saintin kanssa?»

Hän nyökkäsi.

Ivy kävi läpi nämä asiat ensimmäisenä paikalle tulleen poliisin kanssa ja sitten poliisipäällikkö Nixin kanssa. Hän sanoi heille, ettei ollut huomannut kenenkään norkoilevan. Ei ollut nähnyt tummaa pakettiautoa. Tai juuri muutakaan, mitä nyt hitaasti heräilevän Rosewood Avenuen.

Ja myöhemmin, kun kaikki muuttui pahemmaksi, hän mietti, paljonko hänen oman poikansa elämästä oli mennyt häneltä ohi.

Vastapäisellä pihalla herra Roberts lykki uutta Lawn Boy -ruohonleikkuriaan. Robertsien talon lautavuoraus maalattiin joka kevät valkoiseksi, päätykolmioista tummansiniseksi. Sinä iltana Robertsit eivät katsoneet *Hawaii Five-O:ta*, vaan istuivat verannallaan seuraamassa, kun poliisit penkoivat Macauleyn taloa. Rouva Roberts kaatoi heille parin sormen leveydeltä bourbonia hermojen tasaamiseksi, ja herra Roberts sanoi, että *ajan kysymyshän se vain oli, milloin sille pojalle sattuu jotain paha*.

Vihreät nurmikot. Vahatut autot. Liput riippuivat veltoina ja liikkumattomina. Macauleyn talo oli korkea ja oli ehkä muinoin ollut hienokin, mutta sitä oli laiminlyöty sukupolven ajan, ja hohto oli himmennyt. Sillä kadulla se oli ainut talo, jossa asuttiin vuokralla, ja Patch kitki pihalla rikkaruohoja, siivosi lehdet tukkeutuneista kattokouruista ja vasaroi aina myrskyn jälkeen kattotiiliä paikoilleen niin kuin ei olisi tiennyt pitävänsä huolta toisen omaisuudesta. Hän teki työnsä vihellellen ja nyökkäili tervehdykseksi ohi käveleville naapureille. Hymyili. Aina.

Seuraavana aamuna poliisit kävelivät samaa katuja, koputtelivat oviin ja esittivät kysymyksiä yrittäessään saada selkoa tapah-
tumista, jotka turmelivat heidän kaupunkinsa vuosikausiksi.

Lähetysautot asettuivat pienen poliisiaseman ulkopuolelle ja kohdistivat paineen poliisipäällikkö Nixiin, joka seisoi välähtelevien salamavalojen edessä kangertelemassa huonosti valmistua lausuntoa. Tämän yhden päivän ajaksi Patch vei *St Louis*

Post-Dispatchin etusivun Lynette Frommelta, joka oli yrittänyt murhata Gerald Fordin.

Patch löysi pitkän kepin ja huitoi ilmaa, käytti sitä sitten aseena ja ampui varoituslaukauksia kohti lähestyvää armadaa.

»Tykille, merinoita», hän sanoi Andersonin leskelle, joka käveli ohi. Andersonin leski ei mennyt tykille.

Main Streetin päässä Patch koetti katsella Saintia, olisiko missään näkynyt molemmista polvista repeytyneitä farmareita, palmikkoa joka tytöllä oli aina, koska se kuulemma piti hiukset poissa silmiltä, kun tämä kiipesi Morrisonien omenapuuhun valikoimaan parhaat päältä ja heittämään ne hänelle.

Patch odotti Saintia viisi minuuttia ja lähti sitten kulkemaan Main Streetiä pitkin tölkkiä potkiskellen. Hän matki parhaansa mukaan Curt Gowdyn leveää puhetapaa ja selosti: *»Patch Macauley, ensimmäinen seitsenkymmenjaardisen potkaissut yksisilmäinen poika.»*

Lacey's Dinerin ulkopuolella oli pysäkissä kirsikanpunainen Thunderbird. Chuck Bradley nojaili autoon isoveljiensä kanssa.

»Viikinkejä», Patch kuiskasi hiljaa. Hän yritti kääntyä, kun Chuck huomasi hänet ja tönäisi veljiään.

Poliiseilta vei kaksi päivää ennen kuin he pääsivät puhuttamaan Chuckia ja veljeksiä, mutta poikien alibi saatiin vahvistettua jo puolessa tunnissa.

Patch pujahti kujalle liikkeiden taakse.

Hän kuuli askelia, kääntyi ja näki kolmikon ja perääntyi nurkkaan.

»Joku jäi nyt kiikkiin», Chuck sanoi. Hän oli pitkä ja vanhempi kuin Patch ja melko komea. Hänen mukavan näköiset veljensä oli valettu samasta muotista. Chuck seurusteli kauneudestaan ihaillun Misty Meyerin kanssa, johon Patch oli ollut syvästi rakastunut lastentarhasta asti.

He tulivat vähän lähemmäs. Patch perääntyi, kunnes tunsii vileän tiiliseinän, ja silloin hän tunsii kärjen painuvan selkään.

Hän otti tikarin vyöltään ja puristi kahvasta.

»Tuskin uskallat käyttää tuota», Chuck sanoi, mutta Patch kuuli epäilyksen äänessä.

Patch tuijotti terää polvet tutisten. »Marraskuussa 1718 Robert Maynard lopulta sai kiinni legendaarisen Edward Teachin. Teille tutumpi Mustapartana.»

Chuck vilkaisi veljiään. Yksi heistä naurahti.

»Maynard viilsi Mustapartaa kaksikymmentä kertaa tällaisella veitsellä. Tarttui sitä sitten tukasta ja hakkasi siltä pään irti.»

»Jätkä luulee olevansa merirosvo. Yksisilmäinen vammaisen sinä olet.»

»Maynard ripusti Mustaparran pään laivansa kokkapuusta varoituksena muille, ettei kannata tulla yrittämään.»

Patch ojensi tikarikätensä.

Ja sitten hän käveli heitä kohti sydän pamppaillen, ja he perääntyivät juuri kylliksi. Kun hän oli päässyt pari askelta ohi, hän otti jalat alleen.

Uhkauksia huudettiin.

Hän ei pysähtynyt ennen kuin oli päässyt karkuun.

Männyt kohosivat sinisistä varjoista ja kullan läpi, kun Patch käänsi loistavat lehdet sivuun ja seurasi polkuja kaupungin liepeillä. Kaukana Loess Hills Missouriijoen rannoilla, kaupungit ja hopeisina kiiltävien siilojen paikoilleen nitomat viljelysmaat, joiden yllä teollinen ilma leijui matalalla.

Dodge, uponnut maahan ilman puskuria, ei renkaitakaan, jätetty siihen luonnon armoille, tuulilasi nuorten maalitauluksi.

Lentolehtinen nuppupuun haaroissa. Vaaleanpunaisen keskellä hymyilevä Jimmy Carter oli käärinyt hihansa niin kuin olisi samaa maata sellaisten ihmisten kanssa, joita pyysi äänestämään itseään.

Järvi tuli näkyviin. Kyltissä haalistunut varoitus pohjavirrasta. Kesäisin nuoret hyppivät veteen smaragdin värisiltä liukkailta kallioilta. Poika nimeltä Colson oli mennyt uimaan eikä ollut enää tullut pintaan, ja huhujen mukaan hän asui pohjalla, kyttäsi sieltä tyttöjen potkivia sääriä ja odotti sopivaa hetkeä, että voisi kurottaa ja viedä jonkun mennessään.

Patch poimi maasta litteän kiven ja laski kuusi leipää ennen kuin tihenevät kimmahdukset tavoittivat ruovikon.

Hän tasapainotteli kädet levällään Monta Claren vanhan radan kiskoilla, jotka olivat ruostuneet punaisiksi ja vääntyneet.

Hän näki saksityrannin syöksyvän oksalta.

Kirkaisu pysäytti hänet.

Kova kirkaisu.

Jyrkässä painanteessa hän näki pusikon läpi vilauksen tummansinisestä pakettiautosta, mutta kasvusto oli niin tiheää, että hän siirtyi vielä lähemmäs. Ehkä se oli rat rodiksi kustomoitu auto tai Ford.

Hän laskeutui polvilleen maahan nähdessään tytön.

Misty Meyer.

Hetken hän ajatteli, että Misty oli ulkona pojan kanssa ja että hän oli käsittänyt väärin. He olivat samalla matematiikan kurssilla, samanikäisiä, mutta helposti Mistyä luultiin usein vanhemmaksi.

Sitten hän näki miehen selän, hupulla peitetyn pään, näin kuumalla.

Patch katseli epätoivoisesti, näkyisikö lähellä ketään muuta. Voisiko kukaan ottaa tehdäkseen tämän, voisiko kukaan helpottaa vastuuta, raskasta taakkaa, joka syntyi kun hän näki tytön hädässä.

Toinen kirkaisu.

Hän kuiskasi kirouksen, kosketti kädellään silmälappua ajatusten rientäessä Kaunokieli-Martiniin ja Hurja-Ned Loween. Pelottomien joukkioon.

Hän lähti liikkeelle.

Misty kirkaisi, kun Patch liukui törmää pitkin alas.

Patch kumartui poimimaan kiven ja toivoi, että olisi ottanut ritsansa.

Kolmen metrin päässä mies kuuli hänet ja kääntyi.

Kommandopipo peitti hänen kasvonsa silmien kuollutta katsetta lukuun ottamatta.

Patch pidatti henkeä, heitti kiven, kyyristyi ja kävi miehen kimppuun polvien tasalta.

»Juokse», Patch huusi.

Misty nousi pystyyn, lihakset pelon lamaamina. Paitapusero oli repeytynyt, laukku maassa. Hän oli huumaanut, niin kuin joku olisi raahannut hänet väkisin painajaiseen.

Mies jyräsi Patchin alleen.

»Juokse», Patch sai kuiskattua, keuhkot tyhjinä. Hän tunsikin käden kurkullaan ja rukoili Mistyä silmällään.

Liikkeelle nyt.

Viimein Misty näki hänet.

Misty oli pitkä, yleisurheilukentän juoksijatähti. Heidän katseensa kohtasivat, ja sitten hän kääntyi ja pinkoi ulos metsästä käsivarret heiluen.

Mies oli nousemassa ja lähtemässä seuraamaan, mutta Patch nousi heti mukana.

Hän veti tikarinsa toista kertaa sinä aamuna.

Mies tarttui häntä ranteesta ja väänsi.

Aurinko heijastui terästä, kunnes se kohtasi Patchin vatsan.

Hän kaatui maahan ja piteli haavasta, ja ympärillä metsä muuttui yöksi, mutta hän ei nähnyt kuuta eikä taivasta.

Seuraavana päivänä kepeillä sohivat etsijät löysivät metsää tutkiessaan violetin silmälapun ja hopeatähden.

Poliisipäällikkö Nix etsi käsiinsä kaikki pahat miehet sadan mailin säteellä.

Patchin äiti murtui tyystin.

Hänen paras ystävänsä Saint hiippaili kaduilla vielä pitkään toivon hiipumisen jälkeenkin ja hankkiutui toisenlaisiin vaikeuksiin.

Kukaan ei vielä tiennyt, millaiseksi murhenäytelmäksi heidän elämänsä muuttuisi.

5

Samana päivänä Saint heräsi aamunkoitteessa, hiipi portaat alakertaan ja ulos takakuistille.

Seitsemän kadunvälin päässä Patch katsoi samaa auringonnousua.

Saint hieroi silmiään, ja usva kohosi ruohikolta niin kuin sen alla olisi palanut tuli.

Sama aamurutiini siitä lähtien, kun he olivat muuttaneet tänne.

Hän oli menossa sisään, kun hän kuuli sen.

Tai ei kuullut.

Hän käveli paljain jaloin aamukasteisen pihan poikki ja pysähtyi parin askeleen päähän pesästä.

Saint kyykistyi ja tähysi sisään: jokunen joukosta jäänyt.

Hän katseli ympärilleen, taaksepäin korkeaan taloon, naapureiden puolelle, puiden latvoihin.

Silmät suurina hän yritti ymmärtää.

Mehiläiset olivat lähteneet.

Sisällä Saint ryntäsi vanhat portaat ylös ja syöksyi isoäitinsä makuuhuoneeseen.

»Joku on varastanut mehiläiset», hän sanoi hengästyneenä.

Norma kääntyi ikkunan edessä. »Sinulla ei ole laseja. Saattavat ollakin siellä, mutta et vain —»

Saint juoksi ulos huoneesta.

»Ja pese hampaat», Norma huikkasi.

Saint nousi kierreportaat ullakkohuoneeseensa. Hän otti yöpöydältä pyöreät silmälasinsa, ja maailma tarkentui kohdalleen, kun sitä katseli näiden paksujen linssien läpi, joiden takana hänen suurentuneet silmänsä näyttivät jatkuvasti hämmästyneiltä.

Hän veti jalkaan farkkuhaalarit, jotka oli äskettäin paikattu molemmista polvista.

Hän pesi hampaat tahnatulla etusormellaan, koska oli poistanut hammasharjalla pölyä Patchin tuomasta fossiilista, joka myöhemmin oli osoittautunut kuivaksi koiranpaskaksi.

Kun hän palasi ulos, isoäiti seiso i tyhjän pesän edessä tihrus-tamassa taivaalle.

Norma rykäisi, harmaa lyhyeksi saksittu tukka, lyhyet ja jäntevät lihakset kyynärvarsissa kertoivat niissä piilevästä teräksestä. »Mutta miksi ne —»

»Jos ne oli muurahaisia. Mutta laitoin ansat», Saint sanoi hiljaista pakokauhua äänessään.

»No sitten varmaan ei.»

»Siis, jos niitä jatkuvasti häiritsee, ne lähtee kyllä. Mutta minä...»

Norma huokaisi. »Sinähän istut täällä niiden kanssa joka päivä, joskus tuntikausia.»

»Kyllä ne minut tuntee. Neljä vuotta jo.»

»Voi olla haisunäätä», Norma ehdotti.

Siitä Saint valpastui. »Haisunäädän pentele. Haen ritsan.»

»Luin yhdestä mehiläishoitajasta Waynen piirikunnassa... Mies pidätettiin pesävarkauksista.»

Saint pysähtyi niille sijoilleen, ja hänen pieni nenänsä kipristyi vihaisesti. »Onko joku varastanut minun mehiläiset?» Hän alkoi ravata edestakaisin eikä huomannut isoäitinsä kasvoille leviävää katumusta.

»Se oli varmana herra Lewis.» Saint sylkäisi nimen.

»Vanha diakoni? Hän on —»

»Se on ahne vanha diabeetikko —»

»Noin ei sanota», Norma varoitti.

»Otti kolme maistiaista, kun viimeksi pidin kojua. Nuoli sen vanhoilta läskisormiltaan eikä ostanut edes purkkia. Sanoin Patchille, että meidän on pakko rajoittaa maistelijoiden määrää. Minä menen sinne ja —»

»Etkä muuten mene.»

»No sitten kerron poliisipäällikkö Nixille. Saa heittää häkkiin sen vanhan lihavan —»

»Riittää jo.»

Saint kääntyi ja pakeni sivuportin kautta.

Norma huokaisi ja pudisti päätään epätoivoisena.

Saint vietti toista tuntia metsässä, joka levisi korkean talon takana viuhkana tuonnemmas, kohti Toomsin tilaa. Välillä hän pysähtyi toiveikkaana kuulostelemaan mehiläistensä hiljaista huminaa; jos ne vaikka olivat vain kerääntyneet johonkin korkeaan jalavaan siksi aikaa, kun tiedustelijamehiläiset etsivät uutta kotia.

Kun hän lopulta pääsi Main Streetille, palmikko oli jo hie-
man löystynyt, ja ylähuulella oli alkanut helmeillä hiki. Pienellä
poliisiasemalla hän oli jo valmis vaatimaan herra Lewisin nopeaa
pidätystä ja mestaamista, kun hän näki Misty Meyerin seisovan
poliisin edessä.

Nuorena ja pelokkaana ja hengästyneenä.

Polvet vereslihalla.

Saint näki paperinivaskan lehahtavan lattialle, kun tyttö yht-
äkkiä luhistui niin kuin olisi kerralla kadottanut kaikki luunsa.
Poliisi otti hänet kiinni ja auttoi tuoliin.

»Vedä henkeä», mies sanoi polvistuen hänen eteensä.

»Se on tuolla», Misty sanoi ja vilkuili takaisin aurinkoiselle kadulle,
ja hänen vartalonsa tärisi, kun hän tuijotti suoraan Saintin läpi.

Saint huomasi punaisen jäljen Mistyn käsivarressa. Käden.
Ison käden. Lievän turvotuksen silmän seudulla, kauluksesta
repeytyneen paitapuseron.

»Olet turvassa nyt», poliisi sanoi. »Ei siellä ketään ole.»

»Et ymmärrä», Misty sanoi edelleen hengästyneenä. »Se pelasti
minut.»

»Kuka pelasti?»

Misty otti kulauksen vettä, täyteläiset huulet vaaleanpunaisina niin vaaleita hiuksia vasten, että ne olivat jo melkein platinan sävyä. Sädekehä tytölle, joka kantoi jo ennestäänkin liikaa kaikkea kiiltävää.

Saint olisi saattanut kääntyä ja jättää mehiläiset toiseen päivään, mutta sitten hän kuuli sen, ja hänen verensä kylmeni ja ihoa kihelmöi, aivan kuin hän olisi tiennyt, että tästä lähin kaikki olisi toisin.

»Se merirosvopoika», Misty sanoi.

Saint meni lähemmäs vaiston ohjaamana. Vaiston ja sellaisen kylmän pelon tunteen.

»Se löi sitä miestä. Mutta se mies oli niin iso», Misty sanoi, ja nyt kyyneleet tulivat.

Saint tunsu sykkeensä kiihtyvän. »Joseph Macauley?»

Molemmat kääntyivät ja huomasivat hänet. Saint seiso siinä pikkuisena, silmälasit pienellä pisamaisella nenällä. Solisluut piirtyivät selkeinä, ja paksu palmikko lepäsi toisella olalla. Hänellä oli kaulassaan yksinkertainen kultaristi ohuessa ketjussa. Hänen isoäitinsä oli antanut Patchille samanlaisen.

»Missä se on nyt?» Saint sanoi.

Poliisi kyykistyi, lihakset kiristivät valkoista tahratonta paitaa.

Saint tiesi mitä šokki on, miten se esti järkevä ajattelun. Se oli selvinnyt hänelle sinä päivänä, kun hän oli palannut koulusta ja löytänyt isoisänsä makaamasta keittiön lattialta ja isoäitinsä painelemassa toisen rintakehää asiallisen näköisenä, niin kuin olisi vaivannut taikinaa.

»Misty.» Saint kokeili hymyä. Isoisä oli sanonut sitä hyväksi hymyksi, sellaiseksi, joka valaisee tammikuun aamun ja muistuttaa kevästä Missourin sydäntalvella.

»Missä se tapahtui?» poliisi yritti.

Misty ei päästännyt ääntäkään, ja poliisi otti takin ja kietoi sen tytön ympärille, jotta tärinä hellittäisi.

»Jumalauta nyt, missä helvetissä Patch on?» Saint sanoi, ja poliisi nousi äkkiä pystyyn.

»Aukiolla. Vanhan radan luona», Misty sanoi.

Saint kuuli poliisin ottavan radiopuhelimen, sitten hän juoksi jo Main Streetiä pitkin, ja ihmiset jäivät katsomaan, kun hän paineli kohti metsää niin kovaa kuin jaloista lähti.

”VAIKKA ON PIMEÄ, LÖYDÄN SINUT SILTI AINA.”

VUOSI 1975. Kun 13-vuotias Joseph ”Patch” Macauley siepataan missourilaisesta pikkukaupungista, hänen parhaan ystävänsä Saintin elämä järkkyy. Sydämensä särkenyt tyttö ei kuitenkaan luovuta vaan etsii kiihkeästi ystäväänsä.

Patch herää sysipimeästä kellarista yksin ja toivottomana – kunnes tuntee kädessään kosketuksen. Kellarissa käy nuori tyttö, joka kertoo hänelle outoja ja kauniita tarinoita maailmasta ja vapaudesta. Patch pelastuu, mutta tyttö on kadonnut jäljettömiin. Onko tyttö lihaa ja verta vai pelkkä hallusinaatio pimeydessä?

Alkaa vimmattu etsintä, josta tulee kaikennielevä pakkomielle sekä Patchille että Saintille. Ajautuvatko ystävykset lopullisesti erilleen, kun toivon ja rakkauden liekki on vaarassa polttaa molemmat karrelle?

”Loistava ja sydäntä riipaiseva romaani kertoo rakkaudesta, ystävydestä ja traumasta – ja se on koskettavampi ja monikerroksisempi kuin ikinä voisi kuvitella.”

THE GUARDIAN

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51677-5